ELLERY QUEEN

STALO SE VE TMĚ

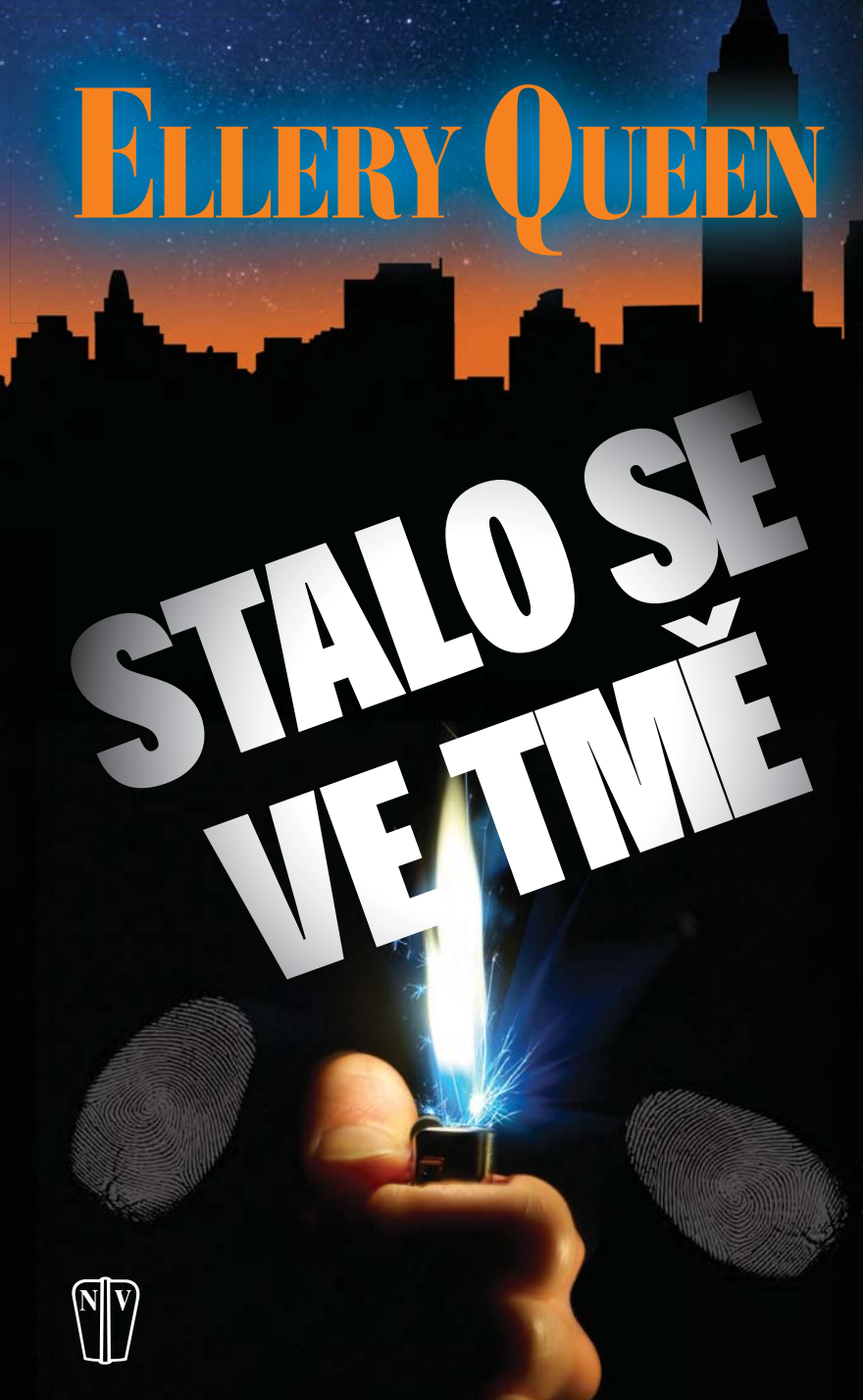

STALO SE VE TMĚ

Ellery Queen

NAŠE VOJSKO
2013

Copyright © 1968 by Ellery Queen
Translation © 1970 by Běla Dintrová
Cover and layout © 2013 by Jindřich Procházka
Czech edition © 2013 by NAŠE VOJSKO, s.r.o.
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1400-1

1. KAPITOLA

Úterý 9. listopadu
16.30

Všechno, co slečna Gravesová udělala, bylo pozoruhodné – alespoň pro muže. Například způsob, jakým dopsala na stroji poslední sloupec číslic, vytáhla z válce čtyři kopie a oddělila od nich karbonové papíry, byl podle úsudku mužského osazenstva Burnsovy revizní společnosti uměleckým výkonem, básní v pohybu. Mistrovsky pomalu dovedla procházet otevřenými dveřmi za stolem v přijímací kanceláři do prosté úřadovny revizorů a gesto, jakým položila papíry na jeden z psacích stolů, oba úředníci patřičně ocenili.

Brian Frank ji sledoval dlouhým, neskrývaným pohledem. Byl svobodný, ale to bylo vedlejší. Druhý revizor, Gil Stoner, měl manželku a jeho obdiv vůči slečně Gravesové se lišil jen o stupínek – byl kradmější.

Oba muži pracovali u oddělených stolů; jejich židle byly k sobě otočeny zády. Obrátili se, jakmile Sybila Gravesová vešla. Mohli by se jí dotknout, když stála mezi stoly, ale ani jeden to neudělal. Slečna Gravesová hned při vstupu do zaměstnání dala svou nedotknutelnost velice jasně najevo.

„Je půl páté, Briane," řekla. Měla chladný a jasný, ale přitom lehce zastřený hlas. Zdál se být stvořen pro měsíční svit. Měla také irsky modré oči, irsky ohrnutý nos a vyvinutá prsa, která nebylo možno zahrnout pod žádnou národnost. A právě tento „hrudní atribut" oslňoval pana Franka: zvykl si zálibně prohlížet její poprsí, jako by si jej nedovedl dostatečně vštípit do paměti. Pan Stoner u druhého stolu se tomuto pohledu raději

vyhýbal, protože – jak se zdálo – mu nic jiného nezbývalo. Během krátké doby, co slečna Gravesová pracovala u Burnsovy revizní společnosti, si poprvé ve svých osmadvaceti letech uvědomila, že má poprsí – a to jenom díky pohledu revizora Franka.

Nebyl to pohled, jenž by jenom něco naznačoval; byl příliš typický pro Franka, než aby mohl být považován za zamilovaný. Byl to pohled rentgenový, který odhalí všechno. Člověk měl pocit, že pan Frank je vědec v oboru sexu a zabývá se neustále výzkumem a že tentýž pokus znovu a znovu provádí s jinými laboratorními druhy. Sybila pracovala u Burnsovy revizní společnosti už dost dlouho, aby se mohla seznámit s pomluvami v jednadvacátém poschodí. V patře sídlily tři firmy a dle „pověstí" Frank ve dvou z nich lovil. Sekretářka, jež byla u Burnsů před Sybilou, odešla kvůli němu; zřejmě proto, aby si zahojila zlomené srdce. Alespoň dvě z děvčat v Adamsově reklamní kanceláři naproti přes chodbu si omotal kolem malíčku a teprve včera proskočilo něco o tom, že se Frank zapletl s manželkou muže, jehož záda se k němu obracela vyčítavě každý pracovní den po dobu osmi hodin.

Gil Stoner bezděčně otočil vrzavou židlí a podíval se na nástěnné hodiny. „Sakra, už je půl páté! To musím jít." Vstal a odklátil se ke skříním ve zdi; jednu otevřel a vzal si z ní svrchník a tyrolácký klobouk. Táhlo mu na čtyřicítku, tloustl v pase a měl poněkud hrubé rysy. Když si Sybila vzpomněla na zmatek kolem Stonerovy ženy a Briana Franka, bylo jí Stonera líto.

Frank napsal poslední poznámku na list linkovaného papíru a podal jej Sybile. „Než naklepete tohle, připravím další stránku. Bude to už jen asi třetina. Nevadí vám to?"

„Nejsem placena tak, aby mi něco smělo vadit," prohlásila Sybila. Zvědavě se na ni podíval, usmál se a vrhl další rentgenový pohled na její poprsí.

Stoner si oblékl kabát a klobouk a prošel kolem Sybily ke dveřím do přední místnosti. „Dobrou noc, Sybilo."

„Dobrou noc, Gile."

Stoner se na Franka nepodíval, nepopřál mu dobrou noc, ani na něj nekývl. Jak bude schopen pracovat dál ve stejné místnosti s Frankem, když ho tak nenávidí? pomyslela si Sybila. Pohádali se teprve včera. Možná že to čas překlene. Upřímně v to doufala. Šířila kolem sebe jas a skličovalo ji, když musela pracovat v nepřátelském ovzduší.

Vyšla za parohatým revizorem do přední kanceláře a zavřela za sebou pečlivě dveře. Klapot psacích strojů a zvonění telefonu rušilo úředníky a starý pan Burns ji hned první den upozornil, že hlavním nedostatkem písařky je, když nezavírá dveře.

Gil Stoner odešel beze slova. Sybila si naskládala uhlový papír mezi průklepové a celou složku zasunula do psacího stroje.

16.40

Sybila právě dopsala, když Brian Frank vyšel z vedlejší místnosti a podal jí další linkovaný papír.

„Tím to končí, panenko," řekl. „Jaké číslo má Griswaldovo klenotnictví?"

Sybila přejela ukazováčkem přes tabulku nalepenou na desce psacího stolu, vytočila číslo a podala mu sluchátko. Začala psát poslední stránku Frankovy zprávy a přála si, aby nestál tak blízko ní.

Frank ale jednal čistě obchodně. „Howie? – Právě jsem dokončil tu vaši výroční revizní zprávu. Sybila

Gravesová opisuje už poslední stránku. Je tam ještě pan Griswald? – Nechtěl byste si to vyzvednout, aby si mohl zprávu přečíst hned ráno, jakmile přijde? Zavíráte přece až za půl hodiny. – Dobrá, počkám tu na vás."

Zavěsil. „Howie Craft si přijde pro kopie. Až to dopíšete, dejte to, prosím, do desek a každou označte. – Hergot, to jsou ale pyramidy!"

„Prosím?" zeptala se Sybila.

„Hodila byste se do *Playboye*," poznamenal Frank a ušklíbl se.

„Zmizte," řekla Sybila, „nebo se budu muset jít vykoupat."

„To by stálo za podívanou," podotkl Frank.

„To mě vůbec nepřekvapuje," odsekla mu Sybila. „Koukání klíčovou dírkou je asi vaše specialita."

„Tohle sedělo!" řekl a znovu se ušklíbl. Odstoupil k zrcadlu nad registraturami a začal si prohlížet své zlaté vlasy.

Griswaldovo klenotnictví bylo na téže straně jednadvacátého poschodí jako Burnsova revizní společnost. Oddělovala je od sebe výtahová šachta. Sybila právě psacím strojem vyplňovala poslední štítek, když se Howie Craft vplížil dovnitř.

Mladý Craft se vždycky plížil; v trochu vyděšené tváři, která byla zvyklá uhýbat slovním úderům, se dívaly bdělé oči. Byl to synovec Everetta Griswalda a vyhlídka, že snad jednou zdědí klenotnictví, nad ním visela jako Damoklův meč; o to se už strýček dovedl postarat. Howard byl přepracován a špatně placen a stal se z něj hromosvod, na němž se vybíjela každá bručivá nálada starého pána. Ve třiceti letech byl Howie dosud svobodný; nenašel ještě děvče, které by vyhovovalo vládci nad jeho osudem. Není třeba podotýkat, že synovec neměl

starého Griswalda zrovna v lásce; a jak už to tak na zemi chodí, nebyl strýcem milován ani Howard, ačkoliv se mu dostávalo spousty polopohrdavého soucitu.

Brian Frank zvedl pěstěnou ruku dlaní vzhůru k tradičnímu pozdravu, jakým vítají hrdinové ze Západu domorodce. „Ahoj Howie," řekl a pokusil se o vtip, který odpovídal jeho způsobu humoru. „Bojovník velkého náčelníka Griswalda si přišel pro zprávu? Naše princezna to dopíše, než řekneš švec."

„Prima, Briane." Howie se uchechtl. Věděl, že uchechtnutí poslouží ve většině situací, hlavně pokud se týkají svůdníka z Burnsovy kanceláře. „Nepospíchejte, slečno Gravesová."

Sybila se na něj usmála; odnesla štítky a poslední složku papírů do pracovny revizorů, rozdělila listy a po jednom je přidávala ke čtyřem hromádkám na stole. Oba muži šli za ní. Brian Frank pozoroval křivku její blůzky. Howard Craft se jí díval do odhodlané irské tváře.

„Tak, a je to," oznámila Sybila. „Chcete ještě něco, Briane?"

Prohlédl si ji zdola nahoru a shora dolů. „Moc bych toho chtěl, kdybyste si dala říct."

Zavřela za sebou pevně dveře. Pro tebe jsem se rozhodně nenarodila, pomyslela si.

16.55

Z revizorské kanceláře vyšli za pět minut pět; Frank zřejmě musel klenotníkovu synovci vysvětlovat řadu věcí. Howie Craft si odnášel tři kopie zprávy.

Když spěšně odešel, zamrkal Frank na Sybilu a vrátil se do své a Stonerovy pracovny. Dveře za sebou zavřel.

Sybilu to trochu udivilo. Přece neměl v úmyslu se

v tuto pozdní dobu pustit do nové práce – a určitě se nezavíral jenom proto, aby si oblékl kabát a nasadil klobouk. Divný chlapík, napadlo ji, ale dál o něm neuvažovala. Neměla už nic na práci; jen ještě musela počkat, až šéf, starý pan Burns, vyjde ze své kanceláře a řekne jí, že může jít domů.

17.00

Obstarožní prezident a jediný majitel Burnsovy revizní společnosti opustil svou pracovnu úderem páté. Byl oblečen k odchodu. Podal Sybile dopisy, jež napsala odpoledne; zřejmě je právě podepsal.

„Chtěl bych, aby ještě dnes odešly, slečno Gravesová. Hoďte je, prosím, do schránky, aby je v půl šesté vybrali."

„Ano, pane Burnsi."

Vykročil ke dveřím, zaváhal a obrátil se.

„Prosím, pane Burnsi?"

„Ani nevím – totiž, v tom spěchu –, jestli jsem vám řekl, jak jsem s vámi spokojen, slečno Gravesová. Totiž, jak jsem spokojen s vaší prací."

„Děkuji, pane Burnsi."

Odkašlal si. „Považuji dnešní děvčata za – hm – těžko snesitelná," dodal. „Není to jako za starých časů. Slušný denní výkon za slušný denní plat. Něco takového. Rozumíte mi?"

„Jistě, pane Burnsi."

„To jsem rád." Podíval se na ni se zřejmým zalíbením. „Dobrou noc, slečno Gravesová."

„Dobrou noc, pane Burnsi."

Rychle odešel.

Ty starý kozle, napadlo Sybilu. Po celou dobu, co si hrál na velkého, mocného šéfa, obdivoval moje prsa.

Všichni jsou stejní. Dopálila se, ale trochu jí to přece lichotilo. Jestlipak bych ho mohla přimět, aby mi příští měsíc přidal?

Zalepila dopisy a oznámkovala je. Potom si z nejnižší zásuvky stolu vzala kabelku. Vstala a přistoupila k zelené ocelové skříni, navlas podobné skříním v kanceláři revizorů, a otevřela ji. Visel tam na věšáku její krátký dvouřadový kabátek a na poličce ležel moderní klobouček se štítkem.

Sybila se na sebe podívala do zrcadla na vnitřní stěně skříňových dveří, zjistila, v jakém stavu jsou její rty, a usoudila, že je musí upravit. Když ukládala nazpět tyčinku na rty a brala si kabát, ohlédla se po hodinách na zdi. Ručičky ukazovaly přesně…

17.03

… a vedle v pracovně revizorů třeskla rána.

Praskla duše, napadlo Sybilu, ačkoliv to byl nesmysl: jak by se mohlo dostat auto do jednadvacátého poschodí budovy, v níž jsou jenom kanceláře?

Musel to být – i když to znělo nepravděpodobně, ale co jiného? – výstřel.

17.05

V ústředním kontrolním středisku hydroelektrárny v Ontariu předával inspektor konající denní službu poslední pokyny kolegovi, který ho přišel vystřídat. „Všechno je v pořádku," hlásil mu. „Kdy začala včera špička?"

„V sedmnáct dvacet. Denně je to ale o chvíli dřív; podle toho, jak rychle se stmívá. Dnes to bude asi v sedmnáct patnáct."

„Tak dlouho tu čekat nebudu." Denní inspektor zamířil ke dveřím. „Nestrkej nikam prsty!"

Střídající inspektor se povinně zasmál obvyklému žertu a podíval se na řadu automatických per, kreslících klikaté čáry. Křivky vyprávěly jeho cvičenému zraku stále se měnící příběh o tom, jak elektrický proud probíhá kabely kanadsko-americké rozvodné sítě.

Grafy ukazovaly, že je všechno v pořádku.

17.16

Noční inspektor dokončil další obvyklou prohlídku grafů. Chtěl se právě obrátit, když se pera náhle zastavila a potom začala zmateně skákat.

Zadíval se na ně v hrůze. Z nějakého nepochopitelného důvodu se změnil směr proudu. Místo aby elektřina proudila jihovýchodně a naplňovala požadavky špičky v době, kdy se rozsvěcely pouliční lampy, podzemní dráha vozila lidi ze zaměstnání a miliony domácností zapínaly světla, směřoval proud zpět na severovýchod, kde ho nebylo třeba.

Vrhl se na řadu spínačů: některé vypnul, jiné zapojil. Bylo však už pozdě. Podle divoce skákajících per poznal, že v systému nastala porucha.

Na druhé straně jezera Ontario, v Rochesterské plynárně a elektrárně, kontroloval právě jeden z techniků číselníky na rozvodné desce. Podíval se na nástěnné hodiny, zaznamenal do deníku čas sedmnáct šestnáct – a pak ustrnul.

Jeho pero se zastavilo nad stránkou: ručičky číselníků se náhle roztančily. Upustil pero, rozběhl se k hlavnímu vypínači a škubl jím.

O několik vteřin později se zbláznily i měřiče v Niagarské elektrárně, největší na celé západní polokouli. Obsluhující technik vyvalenýma očima zíral na řadu číselníků a na soustavu registračních per, která zaznamenávala, že napětí proudu stouplo z patnácti set megavoltů na dva tisíce pět set a potom neuvěřitelně pokleslo až na nulu.

17.18

Osmnáctiletá novomanželka, paní Gloria Vincenzová z Manhattanu právě starostlivě hlídala, jak se v elektrickém mixéru šlehá první koláč, který v životě dělala, když se mixér najednou zastavil. Paní Vincenzová se podívala na zásuvku a všimla si, že se ze zástrčky uvolnil jeden z přívodních drátů.

Zamračila se na něj, chytila za šňůru a škubla jí. Když se zástrčka uvolnila ze zásuvky, přeskočila jiskra. V tom okamžiku začalo stropní světlo slábnout až do světleoranžova. Mladá paní pustila šňůru, jako by ji byla kousla do ruky. Světlo se znovu rozzářilo a Gloria si oddechla úlevou – ale vzápětí se celý byt ponořil do tmy.

Podívala se z kuchyňského okna a srdce jí začalo mlátit jako kladivo – kam dohlédla, všude byla tma.

„Proboha!“ zalapala po dechu. „Co jsem to provedla?“

Linkový pilot Jim Korph ohlásil do svého mikrofonu: „Dámy a pánové, blížíme se k New Yorku. Přímo před sebou vidíte sochu Svobody.“

Pochodeň plála a socha byla osvětlena jako obvykle. Ale najednou si Korph uvědomil, že se kolem ní rozprostřelo moře tmy. Viděl světla Staten Islandu; svítila i část Brooklynu; na západní straně Manhattanu bylo

ozářeno několik mostů, ale všechno ostatní zelo ve tmě. Pokusil se vyburcovat kontrolní věž. Rádiová odpověď zněla slabě, nesrozumitelně. Rovněž přistávací plocha nebyla osvětlena.

„Město asi zasáhla mezikontinentální střela," řekl Korph vztekle druhému pilotovi. „Máme třetí světovou válku, Bille. Zkus, jestli tomu nějaké letiště v Jersey uniklo, ať můžu tuhle košatinu někam posadit."

2. KAPITOLA

Když došlo k zatmění New Yorku, popíjel právě kapitán Corrigan z Hlavního policejního velitelství po skončené denní službě svůj drink se starým kamarádem Chuckem Baerem, soukromým detektivem, v Maxieho hospůdce.

Tim Corrigan vypadal i vystupoval jako úspěšný zápasník střední váhy, který má ale v obou pěstích sílu úderu boxera váhy těžké. Nebyl příliš vysoký a zdálo se, že – jako Antaeus – čerpá svou sílu ze země. Přes levý oční důlek nosil černou pásku. Oko, které mu zůstalo, bylo hnědé a obvykle se dívalo pevně a přívětivě. Při příležitostech, kdy nebylo vstřícné, se doporučovalo zachovat se podle hesla „Zachraň se, kdo můžeš".

Aby nahradil svou estetickou vadu, oblékal se Corrigan jako úředník z Madison Avenue. Liboval si v oblecích z italského hedvábí a v módních kravatách a nosil patnáctidolarové košile, což soustavně nabourávalo jeho bankovní účet. Oblékání a neochabující záliba v hezkých dívkách byly jeho jedinými slabostmi. Žádná z nich však nesměla ovlivnit smysl pro povinnost, za níž šel naprosto tvrdě.

Baer byl vyšší, širší, tlustší a ošklivější… Byl to v každém ohledu člověk velkého formátu. Měl sílu jako vzpěrač břemen. V osmahlém obličeji nad mohutným nosem, silnými rty a širokou bradou měl ledově modré oči a nápadně zrzavé vlasy – dědictví po nějakém Irovi z matčiny strany. Nikdy nemohl být považován za „úředníka odkudkoliv"; na něj se spíš hodilo srovnání s přístavním dělníkem, řidičem nákladního auta a s chvastounem. Při zevrubnější prohlídce jej ovšem halila určitá jemnost; ženy ji objevovaly téměř okamžitě a přitahovalo je to k němu.

Přátelství Baera s Corriganem trvalo už od Koreje; střepina granátu tam vyrazila Corriganovi oko a právě Baer ho odnesl na stanici první pomoci. Vděčili si několikrát vzájemně za své životy. Když se vrátili do civilu, dostal Corrigan své staré místo u policie a k němu pásku přes oko; Chuck Baer si otevřel detektivní kancelář.

Teď tedy, 9. listopadu, seděli odpoledne v domáckém prostředí Maxieho hospůdky, a když světla zhasla, bavili se o průmyslové špionáži, jejíž vyšetřování Chuck zrovna dokončil.

V prvním okamžiku se nezdálo, že jde o něco mimořádného. Světla zhášela tu a tam každou chvíli a spíš to přinášelo určité vzrušení.

„Co se děje, Maxie?!" zvolal odněkud nějaký hlas. „Zapomněls zaplatit účet za proud?"

„Tomu nerozumíte?" posmíval se jiný hlas. „To jsme všichni oslepli z toho jedu, kterýmu Maxie říká ‚whisky'!"

„Kdybyste, vy šašci, radši škrtli sirkou," vrčel Maxie, „došel bych pro svíčky."

Sirky a zapalovače zaplály. Maxie odemkl zásuvku za pultem a hrabal se v ní. Přinesl dvě svíčky a přidr-

žel je u podávaného zapalovače. Jednu postavil na pult, s druhou odešel do kuchyně. Když se vrátil, vypadal udiveně.

„Pojistky to nejsou," ohlásil. „Je to asi v celým bloku. Koukněte se někdo ven."

Jeden ze zákazníků poslechl a rychle se vrátil. „Kdyby jen blok! Vypadá to na celý město. Není vidět ani světýlko."

„Radši abych šel domů," prohlásil někdo.

„Jak chceš jít domů v tý tmě?"

„Klid, kluci!" ozval se nějaký optimista. „Děje se něco? – Je to jen chvilková porucha; za chvíli se rozsvítí."

Corrigan a Baer vyšli na chodník.

„Co si o tom myslíš, Chucku?"

„Tohle není jen tak, Time. Sakra!"

Slunce zapadlo krátce po půl páté. Měsíc vyšel několik minut po páté – skoro úplněk – na nebi bez mráčku, takže na ulicích bylo dobře vidět i bez světel; pomáhaly také reflektory jedoucích aut.

„Není to nejhorší," řekl Chuck Baer.

„Myslíš?" namítl Corrigan. „Nefungují dopravní světla. To bude peklo!"

„Na mou duši!" zvolal Baer. „A teď je špička!"

Nejbližší křižovatka byla ucpána a automobily troubily ze všech stran.

„Pojď támhle na roh, Time; pokusíme se zvládnout tu dopravu."

Corrigan se rozhlížel po okolních budovách, osvětlených měsícem. Mrakodrapy se rýsovaly na šedavém nebi a v některých oknech se míhala světýlka, jak zaměstnanci kanceláří rozsvěcovali baterky a svíčky. Vypadalo to docela pěkně, ale Corrigan v tom zalíbení nenacházel.

„Radši zjistím, co se stalo," řekl. „Nechci strávit poslední okamžiky života řízením dopravy." Připojil se k řadě Maxieho zákazníků vracejících se zpět do hospůdky. Baer šel za ním.

„Jsem vám k službám, pánové!" volal Maxie. „Co si dáte?"

„Než na nás začneš bohatnout, Maxie," řekl mu Corrigan, „podej mi telefon."

Maxie přenesl přístroj ze zadního pultu. Corrigan vytočil číslo ústředí a přidržel své náramkové hodinky u hořící svíčky. Bylo sedmnáct dvacet osm; uplynulo deset minut od chvíle, kdy světlo zhaslo.

„Dejte mi pátrací oddělení, prosím," požádal, když se ohlásila centrála.

Ozval se chraptivý hlas: „Pátrací oddělení, kapitán Sweeney."

„Tim Corrigan, Same. Co je s tou tmou?"

„Ale, Time, nevíme přesně," odpověděl důstojník noční služby. „Z elektrárny nám vzkázali, že to je celková porucha v dodávce proudu. Zatím neznají příčinu."

„Ty myslíš, že to není jen v New Yorku?" Corriganovi se to zdálo neuvěřitelné.

„Není, sakra! Zdá se, že to zasáhlo skoro celý severovýchod; možná že i kus Kanady. Ohlásí nám podrobnosti, jakmile je zjistí."

„Sabotáž?" Nic jiného Corrigana nenapadlo.

„To jsou jen dohady. Elektrárna nic podobného nepředpokládá. My jsme tady v pořádku. Naše místnosti se napojily na nouzový zdroj už třicet vteřin po zhasnutí. Telefon pracuje samozřejmě taky na nouzák."

Pochopitelně, uvědomil si Corrigan, jinak by se nemohl se Sweeneym dohovořit. A přece ho to předtím nenapadlo. Je zvláštní, jak taková událost zvrátí každý

vžitý pojem, který lidé pokládají za nezměnitelný. „Nemáš ponětí, jak dlouho to může trvat?“

„Asi dlouho, Time. Kde jsi?“

„V hospůdce na křižovatce Desátý a Brodwaye.“

„Dej mi radši číslo,“ řekl Sweeney. „A kdybys odcházel, brnkni, kde bych tě našel.“

„Nezdá se, že bych se odtud dostal brzy. Na ulici to vypadá strašně.“

„Podle zpráv je doprava ucpaná v celým městě. Dej mi to číslo.“

Corrigan se podíval na štítek na přístroji, ale nemohl číslo přečíst. Vytáhl tužkovou baterku a pak jej odříkal do sluchátka.

Zavěsil a měl pocit, že prožívá sen. Když se obrátil do jídelny, uvědomil si, že slyší rozhlas. Někdo vytáhl kapesní tranzistorové rádio. Hlasatelčin medový hlas zněl poněkud přiškrceně: „… není v žádném případě důsledkem nějakého válečného zásahu nebo sabotáže. Mluvčí elektrárny požádal rozhlasové pracovníky, aby ujistili posluchače, že není důvodu ke zneklidnění. Ačkoliv pravý zdroj obtíží ještě nebyl zjištěn, technický štáb elektrárenské společnosti je přesvědčen, že zatemnění je výsledkem selhání části rozvodného systému. Zatím nelze podat podrobnější zprávu o rozsahu a pravděpodobné délce trvání této kalamity. Vysílání zůstane napojeno na nouzový zdroj až do doby, než bude dodávka proudu obnovena. Budeme posluchače podrobně informovat o situaci podle toho, jak nám budou docházet zprávy.“

Majitel rádia otočil knoflíkem. Všichni zůstali vážní.

„Řekli ti na velitelství něco rozumného, Time?“ zeptal se Baer.

Corrigan zavrtěl hlavou. „Myslím, že se přece pokusíme dát do pořádku ten zmatek v dopravě.“

Když ale s Baerem došli na roh, zjistili, že provoz řídí několik mladíků, vypadajících jako vysokoškoláci. Auta byla ještě namačkána ve všech čtyřech směrech, ale zácpa na křižovatce už se protrhla. Motoristé se poslušně podřídili pokynům mladých mužů.

„Každý si dnes na mládež jen stěžuje…," podotkl Chuck Baer. „Já ne. Zdá se, že nás tu nepotřebují, Time."

„Vraťme se k Maxiemu. Mám čekat na Sweeneyho příkazy."

Došli nazpět a vylezli na barové židličky. U telefonní budky byla fronta. „Ať nikdo nemluví z telefonu za pultem, Maxie," požádal Corrigan. „Čekám hovor z velitelství."

„Poslechni," ozval se Baer, „když tu tak trčíme, pojďme si zatím nacpat panděro! Třeba má Maxie něco k jídlu. Co ty na to, Maxie?"

„Vaříš na plynu, nebo elektricky?"

„Na plynu."

„Tak to se můžeme najíst."

„Snad ano – snad ne. Krom sporáku běží všechno v kuchyni na proud. Nevím, jestli muže Joe bez toho udělat večeři."

„Když má plynový sporák?! Ale jdi!" nedal se Baer. „Podívej se, hospodo; vyřiď tomu bojovníku s hrnci, že chceme dva prostředně propečené řízky."

Najednou byli všichni v hospůdce hladoví a objednávky jen pršely.

3. KAPITOLA

Muselo se jíst u nálevního pultu. Maxie neměl dost svíček pro všechny stoly.

Bylo šest hodin, když Corrigan a Baer slupli své řízky a pustili se do Maxieho divné kávy. Mezitím se už dověděli další zprávy z rozhlasu.

Příčina zatemnění nebyla dosud zjištěna, ale znal se už jeho rozsah. Ve tmě zůstaly: Vermont, Connecticut, skoro celý stát New York, část Massachusetts, Maine, New Hampshire, New Jersey, Pensylvánie a v Kanadě skoro celé Ontario. Černý příkrov ležel na ploše osmdesát tisíc čtverečních mil a postihl třicet milionů lidí. Staten Island, část Brooklynu, socha Svobody, některé tunely a mosty na západní straně Manhattanu svítily ještě jako majáky v oceánu do tmy. Byly napájeny z jiných zdrojů.

Hlasatelka stále ujišťovala své neviditelné – a nevidoucí – posluchače, že není proč se znepokojovat. Přehled zpráv ukončila sdělením, že tisíc policistů mimo službu má být v pohotovosti, takže pro případné nasazení je připraveno celkem patnáct tisíc modrokabátníků.

„Sbohem, spánku," zaúpěl Corrigan.

„Neměls jim nechávat zprávu, kde jsi," napomenul ho Chuck Baer důvěrně.

Další zprávy se týkaly problémů, které vznikly v důsledku přerušení dodávky proudu. „Šest set třicet vlaků podzemní dráhy uvízlo v tunelech a vězní asi osm set tisíc cestujících. Stovky zastavených výtahů drží tisíce lidí v tmavých budovách, v nichž jsou umístěny jejich kanceláře a byty. Zhasnutí dopravních světel způsobilo největší zmatky v dějinách města. A aby situace